

První i poslední - Neckář, Václav

Jen ti spánek bílou přízí,
víčka spoutá k víčkům,
okolní svět náhle zmizí,
jak když sfoukneš svíčku.

Den se chůzí vrávoravou,
zvolna v dálce ztrácí,
ke tvým dvířkům už sny plavou,
krajkou na polštářcích.

Tak já půjdu,
co víc mi zbývá,
dobře vím, že bych jen v povzdálí
zbytečně stál,
dobře vím, že tvůj sen křídla má,
kamsi tě unáší a já si přál.

Procházet se ve tvých krocích,
nejen až se rozední,
s tebou kráčet klenbou nocí,
být první i poslední.

A teď sám tu s tímhle přáním,
neskonale hloupým,
vyčkávám a nemám zdání,
kdy do tvých snů vstoupím.

Tak já půjdu,
co víc mi zbývá,
dobře vím, že bych jen v povzdálí
zbytečně stál,
dobře vím, že tvůj sen křídla má,
kamsi tě unáší a já si přál.

Procházet se ve tvých krocích,
nejen až se rozední,
s tebou kráčet klenbou nocí,
být první i poslední.

Den se chůzí vrávoravou,
v závojích tmy ztrácí,
jaké sny teď víří hlavou,
v krajkách na polštářcích.

Tak já půjdu,
co víc mi zbývá,
dobře vím, že bych jen v povzdálí
zbytečně stál,
dobře vím, že tvůj sen křídla má,
kamsi tě unáší a já si přál.

Procházet se ve tvých krocích,
nejen až se rozední,
s tebou kráčet klenbou nocí,
být první i poslední.

Ty ve svých snech dálkou letíš,
jako vážka nad vodou,
když sníš o mně, je to nejspíš,

pouhopouhou náhodou.